

ZUID-SPANJE

IN HET DIEPE ZUIDEN VAN SPANJE LIGT DE ENIGE OFFICIËLE WOESTIJN VAN EUROPA: EL DESIERTO DE TABERNAS. GORTDROOG EN GENADELOOS HEET. HONDERDEN FILMS WERDEN ER OPGENOMEN, WAARONDER DE BEROEMDSTE WESTERNS VAN SERGIO LEONE. MOOIER KUN JE HET NIEUWE MOTORSEIZOEN NIET BEGINNEN. SADDLE UP COWBOYS!

COWBOYS EN PISTOLEROS

Vreemd. Midden in het gebarsten achterland van Almería staat plotseling een houten huis uit het Wilde Westen. Als ik er langzaam voorbij rijd, blijkt dat het geen compleet huis is, maar alleen een voor-gevel. Aha. Een stuk filmdecor dus, uit één van de talrijke westerns die hier zijn opgenomen. De ruige omgeving ziet er ook uit als Arizona of Texas, alleen ontbreekt de kandelaaractus. Een beetje warmte is na zo'n thermopakken-winter wel prettig, maar er zijn grenzen. De hitte is verzengend. Leren broek, zomerjack, open helm. Het is allemaal te veel. Ik kan het niet meer velen en moet uit het zadel. Rechtsaf het dorp Tabernas in op zoek naar een terras in de schaduw en tien liter water. Kan me niet schelen of het koud is. Nat moet het zijn. Nat. Eén troost: ook filmsterren als Clint Eastwood, Claudia Cardinale, Henry Fonda, Lee van Cleef, Charles Bronson en Harrison Ford hebben hier uit hun broek staan zweten. Hoewel ik vooral geïnteresseerd ben in echte overblijfselen van de Europese westerns – zoals die eenzame houten gevel – zijn er in de omgeving van Tabernas enkele themaparken in cowboysfeer zoals Oasis, Western Leone en Fort Bravo. Ooit waren dit echte filmstudio's, nu vooral pretparken. Het meest authentiek is Fort Bravo,

waar nog altijd commercials en videoclippen worden opgenomen. Nu de vechthuishouding weer op orde is, besluit ik om er toch even een kijkje te nemen. Terug de woestijn in, de afslag nemen, dwars door een drooggevallen rivierbedding en parkeren voor de hoefsmid. Het park zelf mag je alleen te voet in. Het is er nog stil. Wanneer ik met mijn helm in de hand door de hoofdstraat loop, bekriipt me een vreemd gevoel. Bij elke stap waait het stof op. Klapdeuren piepen in de wind. Dit is een film. Het onheilspellende begin van 'The Good, The Bad & The Ugly' giert door het hoofd: tududiduuuu tuduuuuuu.

SPANNENDE SLOTSÈNE

De combinatie van hitte, gebrek aan andere bezoekers en een spannend decor maken het een bijzonder geheel. Als ik de saloon binnenstap, kijken de twee cowboys aan de bar dreigend op. Alsof ze zo hun pistool kunnen trekken om de eenzame vreemdeling vol lood te pompen. Deze acteurs komen echter pas later in actie, wanneer er meer gasten zijn en ze een western-show weggeven alsof hun leven ervan afhangt. Schieten, rollen, acrobatiek te paard en vleugje humor en liefde. Het mooie van Fort Bravo is misschien wel dat het niet is opgepoetst.

Het is stoffig, een tikje versleten en daardoor echt. Na een paar uur cowboys, pistoleren en cancananseressen rijd ik het dorp uit. De Transalp trekt een spoor van stof door de woestijn. A poor lonesome cowboy. Een mooi motorgevoel. Smal asfalt voert de bergen in, de Sierra Alhamilla. Naar de gehuchten Turrillas met uitkijkpunt en Lucainena met een gezellig klein pleintje in het oude centrum. Restanten van kalkovens verraden dat hier ooit enthousiast aan mijnbouw is gedaan. Dorp uit, de weg op. De Middellandse Zee is hemelsbreed niet ver meer. Je voelt het aan de lucht, die iets fris en ziltigs in zich draagt. In de afdaling rijgen de bochten zich aaneen. Eerst naar het handwerkstadje Nijár en vervolgens naar Cabo de Gata, de woeste streek met een zeldzaam ongeschonden kuststrook. Maar eerst moeten we linksaf. Moeten? Moeten ja, want daar ligt Albaricoques, een van de absolute hoogtepunten voor de liefhebbers van westerns. Het dorpje figureerde in tal van films en wil dat weten ook. Bij het binnenrijden staat er in plaats van de bekende Sherry-stier (zwarte contour) een enorme cowboy ter verwelcoming van de gasten. Parkeren, afstappen, rondje dorp. Wie goed kijkt, herkent nog altijd de set, want zo gek veel is er niet veranderd. Met de gerestaureerde dorsvloer (de era) als hoogtepunt. Hier speelt de spannende

1. Biologische olijfolie.

2. Entree in het dorpje Los Albaricoques.

3. De bloemetjes buiten in het natuurreservaat Cabo de Gata.

Kustroute naar Mojácar.

SMALLE WEGEN VOEREN DE BERGEN IN, DE BOCHTEN RIJGEN ZICH AANEEN

slotsène van The Good, The Bad & The Ugly zich af, waarbij Angel Eyes, Blondie en Tuco in een klassieke shootout met elkaar afrekenen. Prachtig, maar ik wil eigenlijk vooral de Ermita del Fraile zien, het klooster dat in verschillende films een rol speelde en ergens in de directe omgeving moet liggen. Een onverharde weg brengt me erheen. Stuiterend over zand en keien. De traagheid uit de films van Sergio Leone lijkt opgeslagen in het landschap. Kale bergen, cactussen, een verre boerderij. Als ik de vervallen Ermita zie, is het alsof ik regelrecht een film binnenrijd. Na een korte pauze bij het vervallen klooster – doorleefde gevels, afgebladderd hout, ingezakte daken – is het tijd om naar zee te gaan. Volgens mijn kaart én GPS zou er een afkorting moeten zijn, maar na de derde verdwaalpartij met finish op een lege akker geef ik het op. Terug naar het asfalt. De weg zindert. Na verloop van tijd zien we de zee aan de horizon. Eindelijk. Vanuit San Miguel de Cabo de Gata gaat een kaarsrechte weg richting de vuurtoren. Rechts zie je de zee, links de zoutpannen, waar vaak flamingo's zitten. Na een dag stoffen en zwabberen is het heerlijk om die verkoelende bries door het zomerjack te laten blazen. Alle ritsen en ventilatiegaten gaan wijf open.

Eindpunt is de vuurtoren, Faro del Cabo de Gata, die hoog op een klif staat en uitzicht biedt op de Arrecife de las Sirenas, het rif van de zeemeerminnen. Ik ga er eens goed voor zitten, maar zonder succes. Geen zeemeermin te zien. Fijne plek wel. Jammer dat je niet langs het water verder kunt rijden, maar hier begint nu eenmaal het beschermde natuurgebied van Cabo de Gata. Prima. Dankzij die status is het een van de weinige nog nauwelijks ontwikkelde kustgebieden van heel Spanje.

LEGE STRANDEN

Er ligt slechts een bescheiden aantal wegen in het Parque Natural de Cabo de Gata en daarvoor moet ik terug naar San Miguel. De zon staat inmiddels laag en legt een laagje goud over de omgeving. De bergen, die in de middag nog zo vijandig waren geweest, zijn iconen van schoonheid geworden. En nu het minder warm is, lijkt ook de Transalp er meer zin in te hebben. Stevig sturen over verlaten wegen. Eindpunt is San José, een gemeedelijk badplaatsje en toeristisch het meest ontwikkeld. Volgens tegenstanders is hier de grens van bouwen en uitbreiden al ruimschoots overschreden. In vergelijking met de meeste andere dorpen in de omgeving is dat ook zo, maar vergeleken met

populaire costa's regeert ook hier nog altijd de kleinschaligheid. Als ik een dag later de stranden in de omgeving verken, word ik alleen maar enthousiaster. Puur natuur. Geen loungebars, beachclubs en overgewaardeerde hippietenten die vanwege het juiste sfeertje – wie bepaalt dat eigenlijk? – driehonderd procent meer rekenen voor een biertje. Nee, de hela-holotoerist én de Ibiza-style-liefhebbers hebben hier niets te zoeken. Met m'n helm aan het stuur en de versnelling in z'n twee rijd ik achter de kustlijn langs. In het voorjaar mag dit nog, in de zomer is het verboden en ben je aangewezen op een busje. Nu bezoek ik ze op eigen houtje en is het telkens alsof je een grote ontdekking doet, want de baaien liggen verstopt en zijn stuk voor stuk oogverblindend mooi: Los Genoveses, Mónsul, Media Luna. Ook de stranden bij het vissersdorp La Isleta del Moro zijn prachtig. Toerend door Cabo de Gata zijn vooral de rust en ontspannen sfeer opvallend. Zo is Rodalquilar van een mijnwerkersdorp veranderd in een relaxed vakantieoordje en zit er aan het strand van vissersdorp Las Negras een handvol bezoekers aan de verse jus. Een man is bezig om zijn buitenboordmotor te reviseren, een dame laat haar hondje uit en als de deur van een van de vissershuisjes openzwaait, stapte er een kerel recht uit bed het water in. Goedemorgen! Ik parkeer mijn Transalp na een mooie rit door het achterland van Fernán Pérez aan het strand

STRAK ASFALT, HAARSPELDBOCHTEN EN WAANZINNIGE VERGEZICHTEN

1. Oude wachttorens nabij La Isleta.

2. Cortijo del Fraile, the good, the bad and ...

3. Stick 'm up...

4. Cancandanseres in afwachting van haar optreden.

5. La Isleta, pareltje aan de beschermde kust.

van Agua Amarga en ben opslag verliefd. Met dank aan de populariteit van het dorpje in Madrid – het figureert in een tv-serie – heeft het een vleugje hip, maar zonder de bijbehorende arrogantie. Afstappen. Tafeltje onder het rieten afdak. Voeten in het zand. Si señorita, doet u mij maar een tostada-tomaat en ham en een café solo. Een half uurtje bijtanken aan het water en dan zijn we klaar voor de rit naar het voormalige hippiedorp Mojácar, waarbij vooral de kustweg vóór deze bestemming het motorhart deugd doet. Strak asphalt, haarspeldbochten en waanzinnige vergezichten over de grillige kustlijn.

SLAPEN IN EEN GROT

Landinwaarts. Weg van de zee. Naar Sorbas voor grotten en aardewerk potten, een eeuwenoud ambacht. En in plaats van rechtdoor richting Guadix en Granada rijd ik terug naar boven. Hier ligt geen stukje recht vooruit. Het is een orgie van bochten rijden. Soms mooi langgerekt, meestal kort en hoekig. Ideaal voor de Transalp. Het is één eindeloze trip door natuur en eenvoudige dorpen. Alleen in Serón ga ik uit het zadel, bij het hooggelegen kerkje. Met een colaatje nagenieten van de route en blij vooruitkijkend op wat nog komen gaat. Met het grottendorp Guadix als doel voor

vandaag is er volgens mijn beeldscherm nog 108 kilometer te gaan. Fijn, maar onderweg slaat de vermoeidheid toe. De beoogde zijsprong naar Baza laat ik voor wat het is. Voor nu: recht op het doel af, slapen in een grothotel, want Guadix is vooral bekend vanwege de huizen die er half in de bergen zijn gebouwd.

Na een klein tegenvallertje – de hotels in Guadix zitten vol – volgt een enorme meevaller: in buurdorp Purullena is nog wel plaats. Het ietwat afgelegen Cuevas Almagruz blijkt een luxe-variant met zwembad en een aantal supercomfortabele appartementen. Motor voor de deur, koffie zetten en met gulzige teugen genieten van de zakkende zon. Bij het gedempte licht in de grot zet ik 's avonds het laatste traject uit. Eerst naar Guadix voor de grottenwijk, dan langs het kasteel van La Calahorra en vervolgens hup, over de Puerto de la Ragua, door de Sierra Nevada terug naar zee. Grove schatting: 150 bochten en twintig keer een weergaloos uitzicht. Bovendien zal de temperatuur aangenamer zijn dan tijdens het begin van de route, want op de terugweg laat ik de Desierto de Tabernas en zijn cowboys links liggen. Een hemelse rit, dat staat nu al vast. En dan moet het motorseizoen nog beginnen!

TEKST EN FOTOGRAFIE HANS AVONTUUR

REISINFORMATIE

HOE KOM JE ER?

Transavia vliegt vanaf Amsterdam, Rotterdam, Groningen en Eindhoven direct naar Málaga. Ook is er vanaf dit voorjaar één keer per week een vlucht naar Almería. De ticketprijzen variëren. Wie goed zoekt, kan retourtjes vinden vanaf zo'n € 150,- (www.transavia.com). Er zijn alternatieven met onder meer Ryanair vanaf Eindhoven en Veuling vanaf Amsterdam.

MOTOR HUREN

Wij huurden bij TravelMoto van Jac van Gestel. Hij werkt samen met MotoMercado in onder meer Torremolinos. Een Honda Transalp, Yamaha Fazer of Ténéré kost er circa € 70,- per dag (bij een verhuur van vier tot zeven dagen). Informatie: www.rentabike.org. Een taxi vanaf het vliegveld van Málaga naar het verhuuradres kost € 15,- (enkele reis).

GEORGANISEERD TOEREN

TravelMoto biedt tal van mooie routes aan door Andalusië. Op verzoek gaat Jac nog altijd zelf mee als begeleider, maar meer en meer rijden deelnemers liever individueel op basis van GPS-routes van TravelMoto, dat ook de accommodatie regelt. Kijk op de site voor de mogelijkheden. Informatie: www.travelmoto.com.

WAAR SLAPEN WE?

In Cabo de Gata vind je vooral kleinschalige accommodatie. Leuk is onder meer Casa Rural in Los Albaricoques. Dit adres ademt het western-filmverleden van het dorp. Kamers zijn er vanaf € 42,- (www.albaricoquesrural.com). Voor de rustzoekers die wat meer luxe willen op enkele kilometers van zee is er Casa Rural Cerro la Gorra met kamers vanaf € 80,- (www.cerrolagorra.com) en wie voor Cortijo el Sotillo kiest, overnacht in een hotel dat dienst deed in films. Prijzen vanaf € 75,- (www.cortijoelsotillo.es). Cuevas del Zenete is een grothotel nabij Guadix. Kamers vanaf € 62,- (www.cuevasdelzenete.com). Luxeueze grot-appartementen bij Almagruz (www.cuevasalmagruz.com) vanaf € 95,- per nacht.

INFORMATIE

www.spain.info/nl: handige links naar regionale sites en allerlei informatie over Spanje als vakantieland.
www.andalucia.org: overdaad aan musea, attracties, routes en links in Andalusië.
www.almeria-turismo.org: alles over de regio, inclusief slaapadressen.
www.cabodegata-nijjar.com: site van het natuurpark (alleen in het Spaans).